

Lektion 14

Mission og dialog

Hvad er det for en mission kristne er sendt ud på? Mission Impossible? Hvordan forholder kristne sig til dem, der har en anden religion end kristendommen? Og hvordan forholder Gud sig?

Guds mission og kirkernes mission

Bag alle kirkers meget forskelligartede og konkrete missioner ligger "Guds mission" (Missio Dei). Guds mission er, at han gav sig selv til kende og sendte sin søn. Det er den egentlige mission, hvoraf den mission, kirkerne i dag driver, er afledt. På den måde er Gud udgangspunkt og subjekt for al mission, og mission er en grundlæggende del af kirkens identitet og væren.

Ordet "mission" betyder "afsendelse", og man kan noget forsimplet sige, at det er Gud, der er afsenderen, pakken er evangeliet om Jesus Kristus, postbuddet er kirkerne, og modtagerne er dem, kirkerne møder.

Vi kender ordet "Mission" fra film, hvor agenter og soldater bliver sendt afsted på en mission, hvor de skal løse en opgave for dem, der har sendt dem ud. Ordet bliver også ofte brugt i forbindelse med virksomhedsledelse, hvor det er blevet meget almindelig, at store virksomheder formulerer deres mission.

I kirken bruges ordet oftest snævert om kirkens opgave med at forkynde evangeliet for ikke-kristne i lande langt væk fra Danmark. Missionærer er blevet sendt fra Danmark siden 1705, hvor den danske konge sendte to missionærer afsted til den danske koloni Tranquebar i Sydindien. Kongen mente, at alle danske teologer var "dovne og drikfældige" og sendte derfor to tyskere. Siden da har mange danske missionærer været udsendt primært til Afrika, Asien og Mellemøsten.

Mission i Bibelen

I NT findes mange forskellige perspektiver på mission. Vi har en tendens til ensidigt at fokusere på bare et af aspekterne og kommer dermed til at begrænse vores opfattelse/forståelse af mission. Guds mission vil altid tage konkret form afhængig af tid og sted. Derfor kan det være nyttigt at lade sig inspirere af forskellige perspektiver, når vi skal finde frem til, hvilke perspektiver der er mest relevante.

Den kendteste missionstekst i NT er Matt 28, 18-20, der oven i købet kaldes missions- (eller dåbs-) befalingen. I teksten står der: *”Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.»* (Matt 28,18 – 20).

Dialog

Dialog er ikke en ny idé. Allerede i NT går dialog og mission hånd i hånd. Dialog findes i flere former. f.eks:

Hverdagsdialog: Udgangspunktet er her de fælles grundvilkår mennesker lever under. Uanset religion er vi først og fremmest mennesker, og har glæder og sorger, fødsel og død osv. til fælles. Formålet er først og fremmest at lære hinanden at kende og forstå, så vi kan få et godt fælles liv med naboer, i kollegaflokken osv.

Samarbejdsdialog (Diapraksis): Mennesker af forskellig religion lever i samme samfund, og hensigten med samarbejdsdialog er at skabe gode partnerskaber, så vi fælles kan løse samfundsproblemer.

Trosdialog: Tager udgangspunkt i en fælles erfaring af at have en tro, der har konsekvenser for vores liv. Denne dialog forudsætter viden om hinanden, ærlighed, respekt, tillid og modet til at tage en risiko.

Mødet med andre religioner

Hvordan kirken vælger at komme mennesker af anden tro i møde, afhænger meget af synet på andre religioner.

De forskellige tilgange til andre religioner kan groft inddeles i tre grupper.

Den eksklusivistiske position har været den dominerende holdning gennem det meste af kirkens historie. Den hævder at frelsen kun findes i Kristus og er forbeholdt kristne. Eksklusivismen har dog ikke været uimodsagt gennem kirkens historie.

Også ”Inklusivisme” har rødder helt tilbage til kristendommens tidlige historie, som knyttes til tanken om ”logos spermatikos”; at Guds Ord er sået i hele skaberværket. Mulighed for at møde Gud og erkende religiøse sandheder er derfor tilgængelig for alle. ”Inklusivismen” kan beskrives som en

”både-og”-holdning, der hævder såvel, at Gud har åbenbaret sig (for mennesker) i andre religioner, som at Kristus konstituerer frelsen. Religionerne er på den måde redskaber for Guds frelsesplan for skaberværket. Jesus Kristus fastholdes som frelsens subjekt, og det er hans frelsende nåde, der virker igennem religionerne. Derfor opfattes mennesker i andre religioner som ”anonyme kristne”, der er omfattet af frelsen. Det er den kristne missions opgave at vise disse mennesker de religiøse sandheder, der allerede er åbenbaret i deres religion. Denne opfattelse er inspireret af Paulus’ tale til athenerne på Areopagos, hvor Paulus hævder, at han viser athenerne, hvem den Gud er, som de allerede tilbeder (ApG. 17,22-31).

Modsat den eksklusivistiske opfattelse, der anser andre religioner som nyttesløse og i værste fald direkte som djævelens værk, er det den inklusivistiske opfattelse, at religionerne kan have reel viden om Gud, og at Guds nåde også virker gennem andre religioner.

“Pluralisme” er betegnelsen for den position, der anser de forskellige religioner som udtryk for en søgen efter samme ultimative sandhed, og som hævder, at alle besidder en partikulær indsigt i samme guddommelige realitet. Kristendommen har ikke nogen særstilling. Den er ligesom alle andre religioner historisk og kulturel betinget, og frelsen er ikke kristendommens ejendom. Kristi rolle bliver relativiseret og nedtonet, og han fremstår som én blandt flere guddommelige inkarnationer eller åbenbaringer.